

Het Verleden in Verhalen

De voorste school en de achterste school

Foto's: Fotocollectie Regionaal Archief Nijmegen

We blijven nog even in de Nimrodstraat, waar tot eind 1956 de familie Niemantsverdriet woonde op nummer 115. Naar aanleiding van mijn herinneringen in de vorige aflevering kreeg ik een reactie van Jenny Mulderij, nu Rode Kruislaan, destijds Hertstraat. Zij was bevriend met mijn zus Nelleke, haar broer Joop met mijn broer Gertjan. De foto's brachten weer van alles bij haar naar boven.

Voorheen lag het grasveldje middenin en was het ovaalvormig, met aan twee kanten straat, zo herinneren zich de zussen Ans en Toos van de familie Bosch. Het gezin Bosch kwam daar in 1946 wonen, aan de even, dus de 'niet-graskant'. Je kon er lekker spelen want er stond toen nog geen auto en er was geen doorgaand verkeer. Sinds 1975 zijn de televisieantennes van de daken verdwenen. Verder lijkt er niet veel veranderd in de straat.

Wist mijn moeder veel...

Van het gezin Bosch is Ans de oudste van de uiteindelijk zeven kinderen. Toos is de middelste. Vier zussen wonen nog steeds in de Hazenkamp: Ans, Ria, Toos en Bep. Toen ze vanuit Brabant hier kwamen, moest er een school voor de kinderen worden gevonden. Toos vertelt hoe dat ging: "Je had aan de Dobbeltmannweg de voorste school en de achterste school. En de kleuterschool, die was ook van de nonnen. Dat gebouw staat er nu nog, het Instituut Johanna de Lestonnac, en er zitten kunstenaars in. Het hoofd van de achterste school, rechts van de kleuterschool, was zuster Clara en daar zat alleen maar Willemskwartier. De voorste school, links van de kleuterschool, het dichtst bij de kerk, was van zuster Catharina en daar zat de hele Hazenkamp. Dat was een duidelijk verschil. Mijn moeder had

zes kinderen en die moesten naar school. Wij kwamen uit Berlicum en mijn moeder was nooit verder geweest dan Den Bosch. Dus die ging hier de eerste de beste school binnen en zuster Clara vond het geweldig dat wij bij haar op school kwamen. Wist mijn moeder veel... Maar wij waren zo'n beetje de enige uit de Hazenkamp."

Zon en zee

"Wij konden heel aardig meekomen op school en wij moesten vaak voor de klas komen en woorden als zon en zee uitspreken.

In het Willemskwartier spraken ze plat Nijmeegs, dus dat konden ze vaak niet. Dat voorzeggan begon al in de eerste klas, maar ik vond het niet leuk om zo in de aandacht te komen. Ik kon het met zuster Clara best wel vinden. Wij waren niet vervelend, hadden geen grote mond en zij waren ook wel gek met ons. Maar achteraf hoor je dan dat wij werden voorgetrokken. Ik heb dat niet zo

ervaren, maar wij werden altijd als voorbeeld genomen. In de vierde klas gingen we naar de ulo, kwamen wij voorin in de klas te zitten en kregen we ook Franse les."

Zijn er meer wijkbewoners met herinneringen aan de meisjesschool Johanna de Lestonnac?

Luitje Niemantsverdriet

Heeft u ook herinneringen of verhalen die u wilt (laten) vastleggen? Kijk voor informatie en meer verhalen over de Hazenkamp op www.luitjeniemantsverdriet.nl